

ΠΡΟΓΡΑΦΙΚΑ Τα αγκίστρια

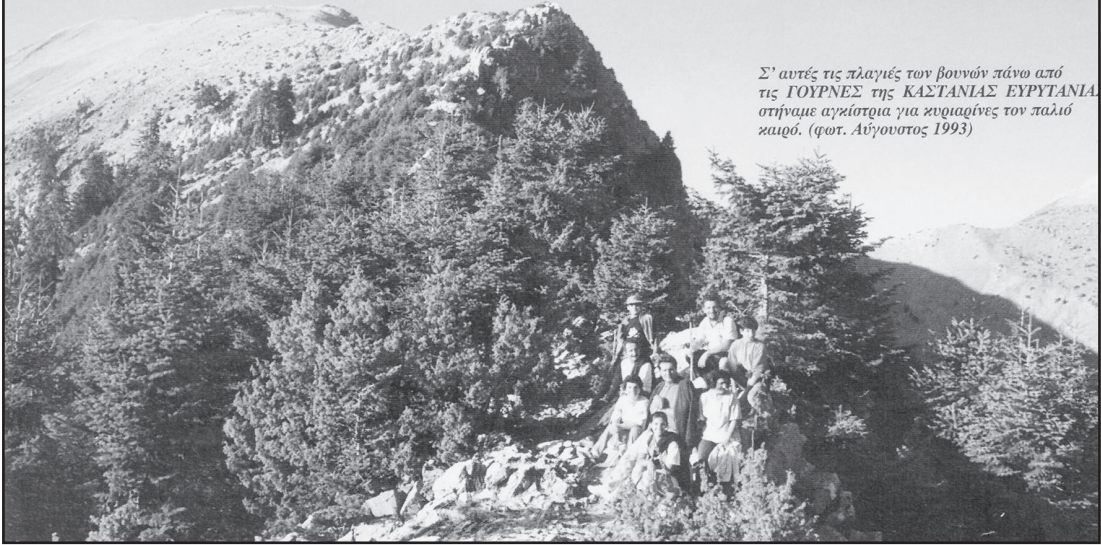
(συνέχεια από τη σελίδα 5)

δείνα συγχωριανός μας στο τάδε μέρος έπιασε τόσες κυριαρίνες, όσα αγκίστρια είχε. Ως και ξυλόκοτες (μπεκάτσες) ακόμη έλεγαν ότι είχαν πιάσει - με τα αγκίστρια - κάποιοι συγχωριανοί μας, κοντά σε πηγές, όταν όλα γύρω ήταν χιονισμένα και

Είδε και απόίδε ο άνθρωπος γιατί **“δεν τον άφηνα σε χλωρό κλαρί”**, και κάποιο Σαββατόβραδο, προς το τέλος του Γενάρη του 1956, όταν ήρθε στο χωράφι του στα Πλάγια, για να μαζέψει λάχανα, πέρασε από το σπίτι μου.

-Τι λες, μπαρμπα-Μήτσο και θεια-

Σε μισή ώρα και κάτι φτάσαμε στην Αγραπτιδιά. Στήσαμε πρώτα-πρώτα καμιά εικοσαριά αγκίστρια ολόγυρα από το Παναϊτέικο το νερό. Στήσαμε άλλα τόσα πιο πάνω, στην Ασβεσταριά, και πάνω από σαράντα αγκίστρια στη ράχη στο Παλικάρι.

Σ' αυτές τις πλαγιές των βουνών πάνω από τις ΓΟΥΡΝΕΣ της ΚΑΣΤΑΝΙΑΣ ΕΥΡΥΤΑΝΙΑς στήναμε αγκίστρια για κυριαρίνες τον παλιό καιρό. (φωτ. Αύγουστος 1993)

παγωμένα.

Η θεια-Μήτσαينا, λοιπόν, η Φραγκο-Μήτσαينا, με τα τριάντα αγκίστρια που της έφτιασα, όταν τα έστηνε στην πλαγιά, κάτω από το σπίτι που κατοικούσε, στο Ποτάμι, έπιανε ψευτοκυριαρινούλες (τσιχλες) και κοτσύφια και ευχόταν - καθώς τα έτρωγε ψητά στα κάρβουνα, πίνοντας βέβαια και κανένα ποτηράκι μπρούσκο κρασί - να έχω καλή πρόοδο και προκοπή και **“πολύ μεγάλο καλό να μου δώσει ο Θεός”**.

Βαρύς χειμώνας έπεσε στο χωριό μας απ' τα μέσα του Γενάρη του 1956. Το χιόνι συχνά-πυκνά έφτανε μέχρι το Ποτάμι. Χρόνια είχαν οι μεγαλύτεροι, όπως έλεγαν, να δουν τόσο βαρύ χειμώνα. Κάποιοι μάλιστα, που ασχολούνταν ιδιαίτερα με την πρόβλεψη του καιρού, το έλεγαν και το ξανάλεγαν:

-Απ' το καλοκαίρι φαινόταν πως ο χειμώνας θα ήταν άγριος, αφού τα έλατα ήταν γεμάτα **“κουκουρέντζα”**. Αυτό ήταν αλάθευτη ένδειξη για βαρυχειμωνιά, όπως είχαν ακούσει από τους παλιούς. Δεν πρόφτανε να λιώσει το ένα χιόνι και ερχόταν άλλο. Οστόσο, εμείς τα παιδιά δε μείναμε ούτε μια μέρα χωρίς μαθήματα. Το σχολείο μας λειτουργούσε κανονικά. Οι δρόμοι, μέσα στο χωριό, άνοιγαν αμέσως, γιατί αυτό τότε ήταν γεμάτο κόσμο και η κάθε οικογένεια είχε το δικό της μεράδι (μερίδιο) σε κάποιο δρόμο. Ήταν συνεπώς υποχρεωμένη να συντηρεί το δρόμο αυτό και να φροντίζει και για το ξεχιόνισμά του, στέλνοντας εργάτη, αν δεν μπορούσε η ίδια.

Πρέπει ακόμη να αναφέρουμε ότι οι συγχωριανοί μου είχαν τότε και άφθονα γιδοπρόβατα, που τα έκλειναν τα βράδια σε καλύβια μακριά από το χωριό. Έτσι - κάθε πρωί και βράδυ - έπρεπε να πάνε στα καλύβια τους για τα ζωντανά τους ή αναγκάζονταν - πολλές φορές - να παραμένουν στα καλύβια αυτά νύχτες ολόκληρες, τον καιρό που άρχιζαν - ιδιαίτερα μετά τα Χριστούγεννα - να γεννούν τα γιδοπρόβάτα τους.

Εγώ, με τα εξήντα μου αγκίστρια, περίμενα την κατάλληλη ευκαιρία να πάω να τα στήσω. Ήθελα όμως πρώτα να μάθω κάποια μυστικά, σχετικά με το στήσιμο των αγκιστριών, και γι' αυτό δεν άφηνα τον ξάδελφό μου, τον Αντώνη, να ησυχάσει.

-Πότε θα πάμε για κυριαρίνες με τα αγκίστρια, Αντώνη, τον ρωτούσα και τον ξαναρωτούσα.

-Θα πάμε, όταν έρθει η ώρα τους, μου απαντούσε εκείνος και άλλαζε κουβέντα. Ίσως δεν ήθελε - για το καλό μου βέβαια - να γίνω και εγώ αγκιστρολόγος σε τόσο μικρή ηλικία.

Ρόιδω; Θα αφήσετε ετούτον το διάβολο, το γιο σας, να πάμε για κυριαρίνες αύριο, γιατί μου έχει πάρει τ'αυτιά;

-Κάν' τον ό,τι θέλεις, Αντώνη

Ο Αντώνης ο Παλαιός με τα γίδια του στις ΓΟΥΡΝΕΣ πριν από κάποια χρόνια. Αυτός ήταν ο δάσκαλός μου και ο πιο πιστός σύντροφός μου στο κυνήγι με αγκίστρια.

μου, ήταν η απάντηση των γονιών μου, γιατί είχαν και αυτοί αγανακτήσει από την απαίτησή μου να μου βρουν οπωσδήποτε παρέα, για να πάω κυνήγι με τα αγκίστρια.

-Λοιπόν, Γιάννη, πρωί-πρωί να έρθεις να πάμε μέχρι την Αγραπτιδιά και το Παλικάρι να στήσουμε καμιά πτηνηταριά αγκίστρια. Είδα - εδώ και μέρες - κάτι κυριαρίνες να γυροφέρνουν εκεί. Αν είσαι τυχερός, κάτι θα πιάσουμε.

Δεν τον παίρνεις από τώρα, Αντώνη μου, για να ησυχάσουμε, γιατί απόψε δεν πρόκειται να μας αφήσει να κοιμηθούμε, πρόλαβε να πει γελώντας ο μακαρίτης ο πατέρας μου, καθώς ο Αντώνης - καληνυχτίζοντάς μας - έφευγε για το σπίτι του.

Όταν νύχτωσε για τα καλά, στρώσαμε τραπέζι να φάμε μια μπουκιά ψωμί. Και μόλις αποφάγαμε, πήγα κατευθείαν για ύπνο. Όμως, τη νύχτα, ξυπνούσα συχνά και κοιτάζα το ρολόι. Εκείνο, λες και έπαιζε μαζί μου, σαν τη χελώνα, καθυστερούσε να αλλάξει τη θέση των δεικτών του και να δείξει πως είχε περάσει η νύχτα και ήρθε η επόμενη ημέρα.

Λάλησαν και ξαναλάλησαν τα κοκόρια και δεν έλεγε να ξημερώσει. Κοντά στα ξημερώματα με πήρε και πάλι για λίγο ο ύπνος. Το χτύπημα όμως της καμπάνας του Αϊ-Νικόλα, πάνω από το σπίτι μου, όταν άρχισε να θαμποφέγγει, με έκανε να πεταχτώ απ' το κρεβάτι και να ετοιμαστώ στη στιγμή. Πήρα τα αγκιστριά μου και λίγο ψωμοτύρι για κολατσιό και έφυγα βιαστικά για το σπίτι του Αντώνη στον Πέρα Μαχαλά.

Η θεια μου η Γεωργούλα, η μάνα του Αντώνη, πρώτη εξαδέλφη του πατέρα μου, είχε φτιάξει τραχανά, με μπόλικο γιδίσιο βούτυρο και ξυνοτύρι. Φάγαμε από ένα πιάτο βαθύ τραχανά, όπως ήταν ζεστός-ζεστός, πήραμε τα αγκίστρια μας και φύγαμε.

Πουλί όμως δε φαινόταν πουθενά. Αυτό έκανε τον Αντώνη να μου πει, καθώς κατηφορίζαμε προς το καλύβι του στου Αβδή τη βρύση, όπου είχε κλεισμένα τα γίδια του.

Η καλή μέρα απ' το πρωί φαίνεται. Όπως ήρθαμε, έτσι, φαίνεται, θα γυρίσουμε στο χωριό. Ποιος ξέρει τι έγιναν τα πουλιά! Μήπως τα πολλά τα χιόνια τα έκαναν να φύγουν για άλλο μέρος; Ποιος το ξέρει!

Στο καλύβι του ο Αντώνης, όταν φτάσαμε εκεί, άρμεξε τις γίδες του, έβαλε τα μικρά κατσίκια να βυζάζουν και, αφού έδωσε κλαρί και έλατο στις μανάδες τους, επιστρέψαμε το μεσημέρι στο χωριό, για να γυρίσουμε το απόγευμα πάλι στ' αγκιστριά μας, να δούμε αν είχαμε πιάσει κανένα πουλί. Με κάθε λεπτομέρεια, το πρωί εκείνο, ο Αντώνης μου είχε δείξει πώς στήνεται τ' αγκίστρια.

Μου έδειξε δηλαδή, πώς βάζουμε το σκουλήκι στο αγκίστρι, πώς κρφώνουμε το ξύλο στο χώμα, πώς φτιάχνουμε με τις φτέρνες και τις μύτες των ποδιών μας την αγκίστρα και πώς σ' αυτήν - στη συνέχεια - τοποθετούμε το σκουλήκι, πατώντας λίγο την κλωστή στο χώμα.

Εγώ, σαν καλός μαθητής, έμαθα αμέσως τη διαδικασία του στησίματος των αγκιστριών. Έγινε δηλαδή, από την ημέρα εκείνη, αγκιστρολόγος, συνήθεια που κράτησα μέχρι τα φοιτητικά μου χρόνια.

Όταν το απόγευμα ήρθαμε και πάλι στον τόπο που είχαμε σημειν τα αγκιστριά μας, βρήκαμε και πήραμε επτά κυριαρίνες (γερακότσιχλες). Τέσσερις πήρα εγώ και τρεις ο Αντώνης. Άλλες τέσσερις κυριαρίνες μας έφαγαν τα γεράκια, που ήταν μόνιμος σύντροφός μας στη μοιρασιά. Αυτά έπαιρναν πάντοτε το μεγαλύτερο μερίδιο απ' τα πουλιά που πιάναμε. Δεν μπορούσε να γίνει αλλιώς. Φυσικός νόμος απαράβατος από καταβολής κόσμου, αφού η Φύση στα γεράκια και τα άλλα αρπακτικά, όπως λέει ο Πλάτωνας στον Πρωταγόρα του “έδωκεν είναι τροφήν ζώων άλλων βοράν”.

Ο άνθρωπος όμως, το τελειότερο δημιούργημα πάνω στη γη, επινόησε - διδαγμένος από τη Φύση - το κυνήγι ως δραστηριότητα που του εξασφάλισε την επιβίωσή του. Από τα πρώτα κιόλας βήματα της ζωής του, οι πρωτόγονοι άνθρωποι - πάλι κατά μαρτυρία του Πλάτωνα (Νόμοι Γ 679α) - “θηρεύοντες ού φαύλην ουδ' ολίγην τροφήν παρείχοντο εαυτοίς”.

Η αφεντιά μου, χωρίς να έχω

ικανοποιηθεί, όσο ήθελα, από το πρώτο μου κυνήγι με αγκίστρια, φρόντισα ωστόσο, το απόγευμα της επόμενης ημέρας, να σκάψω - με όση δύναμη διέθετα - δίπλα ακριβώς από το στέγαστρο που βάζαμε την κοπριά απ' τις γίδες μας, για να βγάλω σκουλήκια να τα έχω έτοιμα - αλλάζοντάς τους το χώμα κάθε δυο μέρες - για επόμενη κυνηγετική εξόρμηση. Ήθελα να δοκιμάσω και μόνος μου να 'δω αν θα μπορούσα να πιάσω και εγώ κυριαρίνες και κοτσύφια, όπως οι άλλοι οι πιο μεγάλοι στην ηλικία από μένα αγκιστρολόγοι του χωριού μου. Η ευκαιρία μου δόθηκε μια εβδομάδα αργότερα, όταν ήρθε στο σπίτι μας να μας 'δει - απ' τον Προυσό, το γειτονικό μας χωριό - ο πρωτότοκος γιος της πρωτεξαδέλφης του πατέρα μου, Χρυσάνθης Μαργαρίτη.

Ο Γιάννης, αυτό ήταν το όνομά του, δεν είχε καμιά σχέση με το κυνήγι και τα αγκίστρια. Μόνο για παρέα ήταν κατάλληλος. Σκόπευε να μείνει δύο μέρες στο χωριό μας και ύστερα να γυρίσει στο σπίτι του.

Το πυκνό όμως χιόνι που έπεσε τον καθήλωσε στο σπίτι μας μια ολόκληρη εβδομάδα. Του πρότεινα λοιπόν να πάμε να ξεχιονίσουμε στην Παναϊτέικη την πλαγιά και να στήσω εγώ - στη συνέχεια - εκεί τα αγκιστριά μου. Έτσι και έγινε. Την επόμενη κιόλας Κυριακή, μετά την εκκλησία, πήγαμε, με το Γιάννη Μαργαρίτη, και στήσαμε καμιά τριανταριά αγκίστρια στο μέρος που είχα επιλέξει ως κατάλληλο και κοντινό στο σπίτι μου.

Ο παππούς μου ο Παναϊτογιάννης, ο πατέρας της μάνας μου, και ο αδελφός μου ο Θανάσης, όταν ήταν κι αυτός μικρός σαν εμένα, είχαν πιάσει πολλές φορές στα αγκιστριά τους κυριαρίνες και κοτσύφια, τα παλιά χρόνια, στην Παναϊτέικη την πλαγιά.

Οι διηγήσεις της μάνας μου για τις επιτυχίες τους αυτές με έκαναν να επιλέξω το μέρος αυτό, που απείχε καμιά τριακοσαριά μέτρα απ' το σπίτι μου.

Παγώσαμε κυριολεκτικά, ο Γιάννης και εγώ, για να στήσουμε τα αγκίστρια. Ύστερα γυρίσαμε στο σπίτι, για να ζεσταθούμε και να φάμε για μεσημέρι.

Δεν είχαμε καλά-καλά αποφάει, όταν η φωνή της μακαρίτισσας της θεια-Κούλας, της πρωτοθείας της μάνας μου, μας έκανε να πεταχθούμε όλοι όρθιοι και να τρέξουμε προς το μέρος της.

-Αχ, τι έπαθα εγώ! Πάνε οι κοτούλες μου, έλεγε και ξανάλεγε, μοιρολογώντας η γερόντισσα. Πιάστηκαν όλες στα αγκίστρια του Γιάννη. Τι τα ήθελες, Γιάννη μου, τ' αγκίστρια; Γιατί τα έστησες στην Πλαγιά και με νοικοκύρεψες; Τι θα κάνω τώρα η έρμη, χωρίς κότες;

Σε λίγο βρεθήκαμε όλοι μπροστά σε ένα πραγματικά δυσάρεστο θέαμα. Οι επτά κότες της Θεια-Κούλας και ο κόκοράς της είχαν πιαστεί στα αγκιστριά μου.

Μόλις τις έβγαλε η γερόντισσα από το κοτέτσι, πριν από το μεσημέρι, και βρήκαν το δρόμο κομμένο (ξεχιονισμένο), πήγαν κατευθείαν στην Πλαγιά, γιατί το μέρος ήταν προσήλιο.

Λάιμαργες όπως ήταν, αφού είχαν μείνει κλεισμένες στο κοτέτσι για αρκετές ημέρες, εξαιτίας του χιονιού που είχε πέσει, άρπαξαν τα σκουλήκια. Τρεις απ' αυτές, που τα κατέβασαν στην κοιλιά τους, έμειναν στο τόπο.

Οι άλλες τέσσερις και ο κόκορας είχαν πιαστεί από τη μύτη και γλύτωσαν. Ο πατέρας μου τις φρόντισε ιδιαίτερα με κώδιο και με σουλφαιμίδοςκονη. Τις τρεις κότες, που βρήκαμε ψάφρες, τις φάγαμε όλοι μαζί τις επόμενες ημέρες, αφού δώσαμε στη Θεια-Κούλα τρεις απ' τις δικές μας κότες.

Το κατόρθωμά μου αυτό δεν έμεινε, βέβαια, αιμώρητο από την αυστηρή μάνα μου. Παρά τις αντίθετες προτροπές του πατέρα μου, έφαγα αρκετό ξύλο, επαναλαμβανόμενο μάλιστα για πολλές ημέρες, όποτε θυμόταν η μακαρί-

τίσσα η μάνα μου το περιστατικό αυτό.

Τελικά υποσχέθηκα ότι δε θα ξανάστηνα αγκίστρια κοντά σε στίπια.

Ο Νίκος ο Ντούρος τον Αύγουστο του 1996 ενώ ποτίζει τον κήπο του. Ήταν κι αυτός μεγάλος αγκιστρολόγος τα παλιά χρόνια.

Την υπόσχεσή μου αυτή την τηρήσα, αφού από τότε και μετά με τον ξάδελφό μου τον Αντώνη και με το Νίκο τον Ντούρο, όσο ήταν στο χωριό, πηγαίναμε οι τρεις μας για κυριαρίνες - με τα αγκίστρια στις Γούρνες, στον καλύτερο κυνηγότοπο του χωριού μου εκείνο τον καιρό.

Αργότερα, στα γυμνασιακά μου χρόνια, όποτε βρισκόμουν στο χωριό, συνήθως κατά τις διακοπές των Χριστουγέννων, συνέχιζα να πηγαίνω για κυνήγι με αγκίστρια, έχοντας τώρα ως κυνηγετικούς συντρόφους μου, εκτός από τον Αντώνη και το Νίκο το Ντούρο, και τους λίγο πιο μικρούς από μένα στην ηλικία, Θεόφιλο Τσιώκο, Μιχάλη Μπαλαγιάννη και Μίμη Καλαντζή.

Για τελευταία φορά στήσαμε αγκίστρια με το Θεόφιλο και το Μιχάλη στα 1968, όταν ήμουν τριτοετής φοιτητής στη Φιλοσοφική Σχολή του Πανεπιστημίου Αθηνών.

Κυνηγημένοι μια μέρα - στο τέλος του Δεκέμβρη - απ' τα στοιχεία της φύσης, αφήσαμε τα αγκιστριά μας στημένα ψηλά στο Κουκουρέχι, τέσσερις σχεδόν ώρες δρόμο μακριά από το χωριό μας. Πήγαμε στ' αλήθεια να χαθούμε μέσα στο χιονιά και την ανεμοθύελλα. Από τότε και μετά δεν πήγα άλλη φορά κυνήγι με αγκίστρια.

Γνώρισα βέβαια αρκετές συγκινήσεις, αλλά πιο πολλές πίκρες και απογοητεύσεις με το είδος αυτό του κυνηγιού. Ποτέ δεν κατόρθωσα να πιάσω τόσες κυριαρίνες, όσες είχε πιάσει ο αδελφός μου ο Θανάσης στου Μαυρογιάννη, τα χρόνια της Κατοχής.

Στο χωριό μου, την ΚΑΣΤΑΝΙΑ ΕΥΡΥΤΑΝΙΑΣ, και στη γύρω περιοχή, εδώ και αρκετά χρόνια δε στήνει πια κανένας αγκίστρια, αφού και σχετικός νόμος απαγορεύει το κυνήγι με το μέσο αυτό.

Έφυγαν οι άνθρωποι, σταμάτησαν οι σπορές, χάθηκαν τα γιδοπρόβατα, εξαφανίστηκαν και τα πουλιά.

Ο τελευταίος ίσως αγκιστρολόγος στο χωριό μας ήταν ο Αντώνης ο Παλαιός, ο δευτεροζάδελφός μου, ο πιο πιστός σύντροφος και δάσκαλός μου στο κυνήγι με αγκίστρια. Μένει ακόμα και σήμερα - με τη γυναίκα του και τις δύο κόρες του, που πηγαίνουν στο Λύκειο στο Καρπενήσι - στο χωριό μας.

Λίγα αγκίστρια που του έμειναν, μισοφαγωμένα απ' τα ποντικά, τα έχει κρεμάσει ψηλά, στο κατώι του σπιτιού του, για να του θυμίζουν άλλα χρόνια, άλλες εποχές και άλλες συνήθειες, τότε που όλοι μας στο χωριό, μικροί και μεγάλοι, αλλά και γυναίκες ακόμη, στήνοντας αγκίστρια στις πλαγιές των βουνών ή στα νερά - με τις παγωνιές - εξασφάλιζαν κρέας για τις οικογένειές τους.

Αρχείο και Ψηφιακή επεξεργασία:

Zax. Ζηνέλης

Δημοσιεύτηκε στο Περιοδικό

ΚΥΝΗΓΟΣ & ΦΥΣΗ

σε δυο συνέχειες, στα τεύχη

MARTIOY - AΠΡΙΛΙΟΥ 1998

«ΦΩΤΕΙΝΗ ματιά»

Η επίσκεψή μου στη γιαγιά Γιαννίτσα

Μετά από κάποιο καιρό απουσίας από τον Τόρνο, η γιαγιά Γιαννίτσα ήρθε και πάλι στο αγαπημένο της χωριό!! Οι συ-

με υποδέχτηκε με τόση αγάπη και συγκίνηση!

Καθίσαμε στο μπαλκόνι και με θέα όλο το χωριό, απολαύσαμε το καφεδάκι μας και το γλυκό κουταλιού, περγαμόντο, εξαιρετικά γευστικό και φτιαγμένο

χωριανοί περίμεναν πως και πως για να τη δουν, να μάθουν νέα της. Έτσι κι εγώ, αφού βρισκόμουν στο χωριό δε γινόταν να μη πάω να τη δω. Το Σάββατο 31 Αυγούστου την επισκέφθηκα στο σπίτι της.

από τα χέρια της γιαγιάς.

Η ενέργειά της με ενθουσίασε, παρά την ηλικία της, 88 χρονών, που την έβλεπα να ανεβοκατεβαίνει τα σκαλιά, να είναι σε μια εγρήγορση, λες και ξανάνιωσε μόλις ήρθε στον

Η χαρά έκδηλη στο πρόσωπό μου, που μετά από αρκετό καιρό κατέβαινα και πάλι το μικρό δρομάκι για να φτάσω στο σπίτι της. Εκεί ήταν ο γιος της, Σπύρος, η αδερφή της, Ελένη και ο γαμπρός της, Γιάννης. Η γιαγιά

τόπο της. Τη χαρά στα μάτια της δε μπορώ να την περιγράψω, αλήθεια!

Η επίσκεψη αυτή μου έφερε εικόνες από τα παιδικά μου χρόνια, αναμνήσεις από το σπίτι αυτό, τότε που ζούσε και

ο συγχωρεμένος άντρας της, Μήτσος. Τότε καθόμασταν το χειμώνα δίπλα στο τζάκι, τρώγοντας καρυδάκι και κάστανα και το καλοκαίρι στο μπαλκόνι ακούγοντας το ράδιο και απολαμβάνοντας υποβρύχιο θανάτι με παγωμένο νερό!! Τότε οι πεζούλες καλλιεργούνταν και ο παππούς Μήτσος με το καπελάκι του τις ανεβοκατέβαινε με τόση ευκολία. Ήταν ένας δραστήριος άνθρωπος...

Γυρνώντας στο σπίτι μου, κάθισα στο μπαλκόνι απολαμβάνοντας τη θέα απέναντι. Το σπίτι της γιαγιάς και πάλι ανοιχτό, ρούχα απλωμένα, άνθρωποι μέσα σε αυτό...

Όταν συναντώ ανθρώπους που μου έχουν λείψει νιώθω μια θετική αύρα να με διαπερνά. Ιδίως ανθρώπους μιας άλλης εποχής, πολύ πιο δύσκολης και απαιτητικής...

Τελικά τα απλά είναι και τα πιο πολύτιμα. Μια επίσκεψη ας πούμε...

Συναντήσεις καλοκαιρινές

Το Σάββατο 24/8 στα πλαίσια εθελοντικής δράσης στο μονοπάτι Δ', όπου συμμετείχε η Σαλώμη Σερβίνη, η Βασιλική

Κουτσοδήμου, ο Πάνος Παλαιός κι εγώ, σταματήσαμε στο Διάσελο για ένα μικρό διάλειμμα. Εκεί συναντήσαμε τον Γιάννη Κωνσταντόπουλο, την αδερφή

του Κούλα, τη Γεωργία και τον Δημήτρη Αλαμπασίνη. Αφού τα είπαμε λίγο και πάνω που θα φεύγαμε για να συνεχίσουμε τη σήμανση και το καθαρισμό του μονοπατιού, βλέπω μια μεγάλη μορφή του χωριού μας. Ο μπαρμπα Νίκος με τη κοσιά του, χαμογελαστός όπως πάντα, μόλις γυρνούσε από το κόψιμο χόρτων. Να είναι πάντα γερός!!

30 χρόνια χωρίς τον Παύλο

Έχοντας στη κατοχή μου όλα τα βιβλία του ίδιου του Παύλου Μπακογιάννη αλλά και βιβλία

που γράφτηκαν γι αυτόν, μπορώ να γράφω σελίδες ατέλειωτες για αυτό το φωτεινό πολιτικό πρόσωπο αλλά κυρίως για

τα γύρω χωριά (Σταυροχώρι, Αλέστια, Καταβόθρα, Εσχωκώρια) τα ονομάτιζαν Ψωμοτόπια γιατί δεν είχαν καμιά παραγωγή, παρά μόνο λίγα ζωντανά και κηπουρικά. Παιδί ιερέα, του παπα Κώστα Μπακογιάννη και της πρεσβυτέρας Ειρήνης πήγε σχολείο στον Προυσσό. Χαράματα κιάλας ξυπνούσε καθώς η διαδρομή ήταν πάνω από δεκαπέντε χιλιόμετρα. Σχολεία δεν υπήρχαν τριγύρω γιατί είχαν συρρικνωθεί με τον πόλεμο. Κάθε μέρα ανεβοκατέβαινε πλαγιές, περνώντας το χείμαρρο στο βάθος της ρεματιάς και κανόταν ανάμεσα στα έλατα όπου έβλεπε το μοναστήρι στον απόκρημνο βράχο.

Γυρνώντας μεσημέρι κατακουρασμένος από τη διαδρομή, η κυρά Ειρήνη μόλις τον έβλεπε να μπαίνει στο χωριό έβαζε το τσουκάλι στη πυροστιά για να ζεστάνει το φαγητό για τον μικρό Παύλο. Τα χρόνια πέρασαν και το '45 για πρώτη φορά επισκέφθηκε την Αθήνα. Είχε φανταστεί τη πόλη καθαρή και με μεγάλα κτήρια, όμως ήταν ερειπωμένη από το κίνημα του περασμένου Δεκεμβρη. Έβλεπε πλήθος κόσμου στους δρόμους, απρόσωποι άνθρωποι που δε χαιρετούσε ο ένας τον άλλον. Γυρνώντας στο χωριό ο Παύλος είχε ωριμάσει. Οι ει-

(συνέχεια στη σελίδα 8)

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ

(Όσα μας είπατε, ή έτυχε να μάθουμε)

Και όταν τα κοινωνικά αναφέρονται δ' ευχάριστα τα προβάλλουμε ιδιαίτερα

ΓΕΝΝΗΣΕΙΣ

- Η οικογένεια του Θωμά Μπάδα και της Πατρίτσας Σπύρου Σπυροπούλου, στις 23 Ιουλίου απόκτησε το πρώτο τους παιδί-αγόρι.
- Η οικογένεια του Σπύρου Τσούτσου και της Αμαλίας Νίκου στις 24 Αυγούστου 2019 στην Αθήνα απόκτησε το πρώτο της βλαστάρι, μια χαριτωμένη κορούλα!

Στους ευτυχείς γονείς και στις οικογένειές τους ευχόμαστε να τους ζήσουν τα νέα τους βλαστάρια, καλό τους μέγαλωμα, να είναι γερά και να τα καμαρώνουν όπως επιθυμούν!

ΓΑΜΟΙ

Την Κυριακή 14 Ιουλίου 2019 και ώρα 12:30 μ.μ. στον Ι.Ν. Αγίου Δημητρίου Καστανιάς τέλεσαν το γάμο τους ο Χρήστος Φραγκούλης και η Μαντώ Νικ. Παπαζαχαρία. Καλορίζικοι να είναι ο Χρήστος και η Μαντώ, να ζήσουν

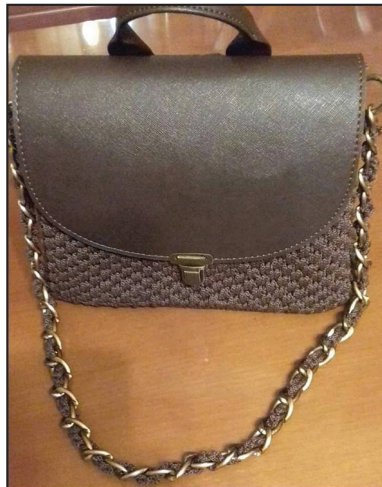

πανέμορφο εκκλησάκι του Αγίου Δημητρίου με το μαγευτικό περίβολο και να κάνουν όλα τα γαμήλια παραδοσιακά έθιμα του τόπου μας, γεγονός που δεν έχουμε συχνά τέτοιες ευκαιρίες να παρακολουθούμε.

σαν τα ψηλά βουνά και καλοούς απογόνους να αποκτήσουν. Εύγε και σε αυτούς και στις οικογένειές τους που διάλεξαν να κάνουν το γάμο τους στο χωριό μας, το χωριό της νύφης, στο

Κωνσταντίνα Δελήκωστοπούλου

Χειροποίητα πλεκτά και τσάντες
τηλ: 210 5018981 κιν. τηλ: 6940045355

Το νερό από το Κεφαλόβρυσο

Αρρώστια όποιος δεν έζησε
τα λέει όπως θέλει
νομίζει όλα στη ζωή
είναι ζάχαρη και μέλι.

Πρώτο φάρμακο στον άρρωστο
είναι η ψυχολογία
εάν τη χάσει και αυτή
καληνύχτα σου υγεία.

Μην σκέφτεσαι αμήχανα
σαν φως που τρεμοσβήνει
σαν βάρκα στον ωκεανό
που έμεινε από βενζίνη.

Όταν ο χρόνος σου αρκεί
τις Γούρνες επισκέψου
στις πηγές στο Κεφαλόβρυσο
σε μια σκιά βολέψου.

Πίνε νερό απ' τις πηγές
και άσε το μυαλό σου
και όλα τα προβλήματα
έξω απ' τον εαυτό σου.

Κι άκου τα κελαηδίσματα
απ' τα μελισσαργκούδια
κι' ανάπνεε την μυρουδιά
απ' τα άγρια λουλούδια.

Παλιότερα ακουγότανε
του Βλάχου η φλογέρα
την έφερνε η αντλαλιά
του καθαρού αέρα.

Το νερό απ' το Κεφαλόβρυσο
δεν είναι ότι κι' ότι
δέκα ημέρες αν το πιεις
κάνεις νέο συκώτι.

Αριστείδης Αθανασίου Κοντρούμπας

ΠΑΛΙΕΣ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΕΣ

Πασχαλινές αναμνήσεις στην Καστανιά πριν 39 χρόνια

Καστανιά, μπροστά στην Εκκλησία της Παναγίας, Δευτέρα του Πάσχα, 7 Απριλίου 1980. Μόλις έχει σχολάσει η Λειτουργία και οι συγχωριανοί επιστρέφουν στα σπίτια τους, κρατώντας κάποιοι τις λαμπάδες τους που έφερναν στην Εκκλησία όλη την "Ασπροβδομάδα". Η μέρα βροχερή, ο καιρός κρύος, αφού το Πάσχα ήταν από τα πιο πρώιμα. Έχει κάνει την εμφάνισή του και το πρώτο αγροτικό (Ηλίας Δαλακώ-

Καλοκαίρι του 1968 και δυο παιδικόι φίλοι, ο Νίκος Απ. Κουβέλης και ο Γιάννης Δ. Υφαντόπουλος κατέβηκαν για ψάρεμα στον Κρικελλοπόταμο. Ειδικός ήταν ο Νίκος που τότε με τη βαριά, όπως και ο πατέρας του ο Αποστόλης, και τότε με αγκίστρια, όπως τη φορά αυτή, και αργότερα με την πεταλούδα (καλάμι), πάντα κάτι κατάφερνε. Στη φωτογραφία οι δυο φίλοι ποζάρουν καμαρωτοί με τις πρώτες επιτυχίες στα χέρια τους, τις πέστροφες, κάπου κοντά στο Προυσιώτικο, κάτω από την Καστανούλα.

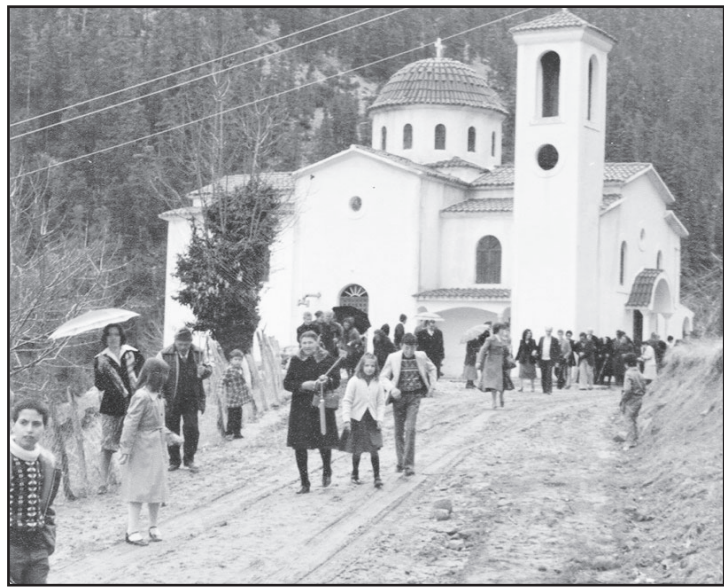
Ζαχαρίας Ζηνέλης

• Πωλούνται οικόπεδα στην τοποθεσία Λακκάματα (πλησίον τοποθεσίας Προφήτη Ηλία). Πληροφορίες Γεωργοπούλου Ντίνα του Ευσταθίου. τηλ:210 6840829 /6982130454

• Ο Ηλίας Δεληκωστόπουλος του Ηλία πωλεί σπίτι πέτρινο 40τ.μ., πλήρως επιπλωμένο και εξοπλισμένο (σκεύη, συσκευές, οικοσκευή, κουζίνα, ιματισθήκη κλπ.), πλησίον της Εκκλησίας της Παναγίας, στην Καστανιά Προυσού Ευρυτανίας. Τηλέφωνο επικοινωνίας: 6979-738323

στας) και κάποιοι (εκτός από την πολυμελή οικογένειά του) επωφελούνται αποφεύγοντας τουλάχιστον κάμποσες λάσπες από τον χωματόδρομο που έγινε μόλις πριν λίγα χρόνια.

Οι παλιοί έφυγαν πια (από τους διακρινόμενους στην 1η φωτογραφία: Βασιλική Χαρ. Δημητριάδη, Γιάννης Λορδόπουλος, Παναγ. Τσιλεμέκης και Νίκος Ζαφείρης πάνω στην καρότσα, ενώ στη δεύτερη απελθόντες είναι το ζεύγος Δημήτρης και Ηλιάδα Σπυροπούλου) και τα τότε παιδιά σήμερα είναι οικογενειάρχες. Οι δυο φωτογραφίες πάρθηκαν από τον αδελφό μου Δημήτρη Γ. Ζηνέλη.

Ζαχαρίας Ζηνέλης

«ΦΩΤΕΙΝΗ ματιά»

(συνέχεια από τη σελ. 7)

κόνες της Αθήνας είχαν χαράξει στη μνήμη του. Ήταν μόλις δέκα χρονών. Γυμνάσιο πήγε στη Πάτρα εκεί όπου ζούσε ο θεός του. Δε γινόταν να συνεχίσει το ίδιο δρομολόγιο στον Προυσό. Εξάλλου έπαψαν τότε να λειτουργούν όλα τα σχολεία στην Ευρυτανία καθώς έσφιγγε ο κλοιός του αντάρτικου στρατού.

Ο Παύλος τέλειωσε το σχολείο και ενώ ο πατέρας του τον προ-όριζε για δάσκαλο, εκείνος αποφάσισε να ακολουθήσει το όνειρό του. Αφού εκπλήρωσε τη θητεία του στο Λιμενικό έδωσε εξετάσεις και πέρασε στο Πάντειο πανεπιστήμιο και για να πληρώνει τις υποχρεώσεις του, αρθρογραφούσε σε εφημερίδα. Τα επόμενα χρόνια τον βρήκαν στη Γερμανία να δουλεύει στο ραδιοφωνικό σταθμό της Deutsche Welle. Η φωνή του ακουγόταν σε όλη την Ελλάδα. Η χούντα ήταν το κύριο θέμα. Στο μεταξύ είχε γνωριστεί με τη μετέπειτα σύζυγό του, Ντόρα όπου βρισκόταν κι εκείνη στη Γερμανία για σπουδές. Όταν επέστρεψαν στην Ελλάδα, μετά τη πτώση της δικτατορίας ο Παύλος Μπακογιάννης ήταν αναγνωρίσιμος. Όχι μόνο στην Ευρυτανία, αλλά σε όλη τη χώρα. Πλέον θα ζούσε μόνιμα στην Αθήνα.

Δούλεψε στο Ίδρυμα Ραδιοφωνίας - Τηλεόρασης, έγραφε στο περιοδικό ΕΝΑ και ανέπτυξε τις σχέσεις του με την οικογένεια Μητσοτάκη. Ο Μπακογιάννης έχοντας όνειρο να ασχοληθεί με τη πολιτική για να βοηθήσει τον τόπο του, δέχτηκε τη πρόταση της ΝΔ που τον ήθελε βουλευτή. Ο αγώνας για τη δημοκρατία είχε ξεκινήσει στην Ελλάδα. Ποιος θα πίστευε όμως ότι το κόστος θα ήταν τόσο μεγάλο (;). Ο μεγάλος προεκλογικός αγώνας έφερε τη νίκη στη ΝΔ και ο Μπακογιάννης ήταν πια βουλευτής Ευρυτανίας. Ίδρυσε τον ραδιοφωνικό σταθμό "Ράδιο Καρπενήσι 97.5" και ξεκίνησε να μελετά τις ανάγκες της Ευρυτανίας. Έτσι, ολοκλήρωσε με τον καλύτερο δυνατό τρόπο το πρόγραμμα ισόρροπης ανάπτυξης, συντεταγμένο σύμφωνα με τις κοινοτικές προδιαγραφές και έτοιμο για χρηματοδότηση. Το πρόγραμμα ψηφίστηκε και πέρασε στη φάση της υλοποίησης την ημέ-

ρα της δολοφονίας του. Ήταν 26 Σεπτεμβρη 1989.

Η δολοφονία του Μπακογιάννη δεν ήταν ασφαλώς έργο μιας ομάδας μόνο τρομοκρατών, αλλά μια προσχεδιασμένη ενέργεια που προπαρασκευάστηκε επιμελώς για να εξοντωθεί εκείνος που οδηγούσε στη συμφιλίωση, στη Δημοκρατία και εμπόδιζε την πολιτική αναταραχή στον τόπο μας. Ήταν μόλις 54 χρονών και άφησε πίσω του δύο μικρά παιδιά. Αυτά τα παιδιά, ενήλικες οικογενειάρχες πια είναι η απάντηση στους τρομοκράτες. Ο γιος του, Κώστας Π. Μπακογιάννης είναι η φωτεινή συνέχειά του! Τριάντα χρόνια μετά, ο Παύλος Μπακογιάννης ΖΕΙ.

**Θετικές Ενέργειες
στο χωριό μας- Πράξεις
αγάπης – Όταν θέλει
ο άνθρωπος**

Νομίζω πως αξίζει να αναφέρω ότι ο Γεράσιμος Παλαιός αμέσως αφότου ανέλαβε καθήκοντα προέδρου Τ.Κ. Τόρνου, αντικατέστησε όλες τις καμμένες λάμπες του χωριού με καινούργιες. Ακόμα και τα πιο δυσπρόσιτα σημεία πλέον έχουν φως. Πολύ σημαντικό για ένα χωριό που τα προηγούμενα χρόνια λίγο έλειψε να βυθιστεί στο σκοτάδι.....

Κείμενα και φωτογραφίες -
Μπούτα Φωτεινή
tornos-eyrytaniias.blogspot.
com
τηλ: 6985012224

ΙΩΝΙΑ

Ελληνικές Νοστιμιές

ΟΒΕΑΣΙΣΤΗΡΙΟ - ΨΗΣΤΑΡΙΑ

18 χρόνια παραδοσιακής γεύσης από τη σούβλα και τα κάρβουνα!

ΑΦΟΙ: ΚΩΣΤΑΣ & ΧΡΗΣΤΟΣ

ΑΝΔΡ. ΤΑΡΑΜΠΙΚΟΣ

Ιωνίας 51, 171 21 Νέα Σμύρνη

210 93 44 910

210 93 18 355

Σας καλύπτουμε Γιορτές και Κοινωνικές Εκδηλώσεις

ΚΑΙ με γεύσεις της αρεσκείας σας

ΚΑΙ στο χώρο σας!

Όλα στα κάρβουνα!

Ανοιχτά

Καθημερινά από

12:00 μ.μ. έως 1:00 π.μ.

**Παραδοσιακό μέλι ελάτης
από την Καστανιά Ευρυτανίας**

Παραγωγός Θεόδωρος Λιαροκάπης
τηλέφωνα παραγγελιών: 26410 46876
6973 041712

Το βήμα του Προδρόμου

Το πανηγύρι του Αϊ Γιάννη στο χωριό μας

Για άλλη μια χρονιά ο Σύλλογός μας, όπως κάθε χρόνο, οργάνωσε το ημερήσιο Πατροπαράδοτο και Θρησκευτικό Πανηγύρι στην πλατεία του χωριού μας στις 29 Αυγούστου.

Η θεία λειτουργία τελέστηκε χοροστατούντος του ιερέα μας Πατέρα Σωτήριου.

Στρώθηκαν τα τραπέζια με τα νησίσιμα εδέσματα που ετοίμασε κάθε οικογένεια, αλλά και αυτά που προετοιμάστηκαν από τον συγχωριανό μας κ. Δημήτριο Σταυρόπουλο και την οικογένειά του που είχαν εφέτος αναλάβει τη λειτουργία του κυλικείου.

Την εκδήλωσή μας τίμησε ο Αντιπεριφερειάρχης Αριστείδης Τασιός, ο Δήμαρχος Καρπενησίου Νικόλαος Σουλιώτης, ο Αντιδήμαρχος Χρήστος Γενητσαρόπουλος καθώς και ο Δήμαρχος Θέρμου Σπύρος Κωνσταντάρας, όπως και πλήθος συγχωριανών μας και επισκεπτών από τα γύρω χωριά.

Το ΔΣ. του Συλλόγου μας ευχαρίστησε τους παρευρισκόμενους για την παρουσία τους, τους ενημέρωσε για τις ενέργειες του Συλλόγου μας και στην συνέχεια άρχισε ο χορός και το γλέντι με την συνοδεία ορχήστρας δημοτικών τραγουδιών που κράτησε μέχρι αργά το βράδυ.

Σας περιμένουμε και του χρόνου.

Παραποτάμια 2019

Ο Σύλλογός μας, το Σάββατο 3 Αυγούστου συμμετείχε στην εκδήλωση που πραγματοποιήθηκε με την εποπτεία του Ορειβατικού μας Συλλόγου «Πανταβρέχει».

Μια διαδρομή να θυμίζει στους μεγαλύτερους και να μαθαίνουν οι νεότεροι τον «καλοκαιρινό» δρόμο επικοινωνίας μέσα από το ποτάμι με τον «έξω κόσμο».

Ένα οδοιπορικό στον «βρεγμένο δρόμο», με αφετηρία τα Διπόμετα και τερματισμό την Πλατεία του χωριού μας που στέφτηκε με μεγάλη επιτυχία. Μετά την απονομή των επάθλων στους νικητές, άνδρες και γυναίκες, ακολούθησε γλέντι με ορχήστρα που διέθεσε ο Οδοιπορικός Σύλλογος. Η συμμετοχή των διαγωνιζομένων ξεπέρασε κάθε προσδοκία.

ΜΠΩΚΟΣ ΝΙΚΟΣ

ΑΣΗΜΑΚΟΠΟΥΛΟΥ ΑΛ. 33, ΑΓ. ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ • Τ.Κ.: 173 42, ΑΘΗΝΑ
Τ.: 210.99.26.820 • 210.93.50.446 Φ.: 210.99.26.820 Κ.: 6944.581.167
e-mail: artelia_ltd@yahoo.gr

ΠΑΛΙΕΣ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΕΣ

Ήταν καλοκαίρι του 1969 και η οικογένεια του αείμνηστου Σπύρου Λωρίδα ήταν στο Κεφαλόβρυσσο στις Γούρνες της Καστανιάς. Κάτω από τον ίσκιο του μεγάλου έλατου και στη δροσιά

των πηγών ετοιμάστηκε ένας οβελίας και με την ευκαιρία του ψησίματος πάρθηκε η αναμνηστική φωτογραφία.

Διακρίνονται από αριστερά, όρθιοι: Σπύρος Λωρίδας, ο "οικοδεσπότης". Γεώργιος Λάμπρης, ο βλάχος που προμήθευσε ο σφάγιο. Γιάννης Βασιλόπουλος - αδελφός του Αδάμ, Απόστολος Τσιώκος (Πουρνάρας), Βάσω - σύζυγος Κώστα Μπαλτά, Κώστας Μπαλτάς, Βούλα - μνηστή του Αριστείδη Παν. Ντέκα, Γιάννης Υφαντόπουλος και Ντίνα Σχισμένου - ανιψιά του Κώστα Μπαλτά, κόρη της αδελφής του Κατίνας.

Καθιστοί: Γκόλω (Φούλη) Λωρίδα - σύζυγος Αδάμ Βασιλόπουλου που ακολουθεί περιστρέφοντας τον οβελία, Αναστάσιος Ιωαν. Βασιλόπουλος, Γιώργος Σπ. Λωρίδας και με την γυρισμένη στο φακό πλάτη - γιατί φρόντιζε το τραπέζι - η σύζυγος του Γιάννη Βασιλόπουλου.

Στη δεύτερη φωτογραφία, πριν τον τεμαχισμό, διακρίνονται από αριστερά, όρθιοι: Κώστας κ. Μπαλτάς, η σύζυγος του Γιάννη Βασιλόπουλου, Γκόλω Λωρίδα - Βασιλοπούλου, Βάσω - σύζυγος Κώστα Μπαλτά και Γιώργος Σπ. Λωρίδας. Καθιστοί: Ιωάννης Δ. Υφαντόπουλος, (που είχε τη φωτογραφική μηχανή), ανιψιός, Σπύρος Λωρίδας, Ντίνα Σχισμένου - κόρη της Κατίνας Μπαλτά - Σχισμένου, Γιάννης Βασιλόπουλος (αδελφός του Αδάμ) με το γιο του Αναστάσιο, Αδάμ Βασιλόπουλος και πίσω δεξιά του η Βούλα, τότε μνηστή του Αριστείδη Παναγ. Ντέκα.

Οι φωτογραφίες είναι από το αρχείο του Γιάννη Υφαντόπουλου.

Ζαχαρίας Ζηνέλης

Στην αυλή του Δημοτικού Σχολείου Καστανιάς, Σεπτέμβριος 1971, υποδοχή Νομάρχη Απόστολου Ζάμπαλου, «Αυθόρμητη» λαϊκή συμμετοχή, λόγω Δικτατορίας. Αρχείο Γιάννη Δ. Υφαντόπουλου

Το βήμα του « Ε.Ο.Σ. ΠΑΝΤΑΒΡΕΧΕΙ»

Φίλες και φίλοι, μέλη του Συλλόγου μας, ο ΕΟΣ Πανταβρέχει δεν είναι απλά ένας Ορειβατικός Σύλλογος αλλά με το πέρασμα του χρόνου τουλάχιστον σε εμάς τα μέλη του Δ.Σ. που μας δώσατε το δικαίωμα να τον διαχειριζόμαστε είναι και έγινε ιδέα, είναι στην καρδιά μας και παλεύουμε για το καλύτερο.

Φεύγοντας το καλοκαίρι ας δούμε τα πεπραγμένα

Οι δράσεις μας πολλές σε όλα τα επίπεδα με διανοίξεις μονοπατιών, σήμανση, καταγραφή με GPS, συναντήσεις και επικοινωνία με Ορειβατικούς Συλλόγους και επαγγελματίες του χώρου του εναλλακτικού τουρισμού με σκοπό πάντα την ανάδειξη της περιοχής μας στον τομέα που μας αφορά.

Στης 10 Αυγούστου πραγματοποιήσαμε Συνέλευση στην Καστανιά και έγινε μια καλή συζήτηση με απολογισμό και ενημέρωση από το Δ.Σ., καθώς επίσης τον προγραμματισμό και τις ιδέες μας για να προχωρήσουμε παρακάτω στην καινούργια χρονιά.

Ακούσαμε υποδείξεις και προτάσεις και έγινε συζήτηση για άρθρα του καταστατικού που χρίζουν τροποποιήσεων για την απρόσκοπτη λειτουργία του Συλλόγου.

Σε επόμενο φύλλο της φιλόξενης εφημερίδας του Καστανιώτη θα αναφερθούμε στον προγραμματισμό για τη Νέα Χρονιά.

Στης 3 Αυγούστου πραγματοποιήσαμε για τρίτη χρονιά τα ΠΑΡΑΠΟΤΑΜΙΑ 2019 «Κρικελοπόταμος ο βρεγμένος Δρόμος», εκδήλωση που έγινε σε συνδιοργάνωση με την Περιφέρεια Στερεάς Ελλάδας και την βοήθεια του Δήμου Καρπενησίου και κατά γενική ομολογία στέφτηκε από επιτυχία και τα είχε όλα. Συμμετοχή, ρεκόρ και γλέντι και το πολύ ευχάριστο, ότι συμμετείχαν πεζοπόροι από πολλές περιοχές της πατρίδας μας

Να εκφράσουμε τις ευχαριστίες μας στον Αντιπεριφερειάρχη κ. Άρη Τασιό και τον Δήμαρχο κ. Νικόλαο Σουλιώτη για την βοήθεια τους.

Θερμά συγχαρητήρια και πολλά μπράβο στις νικήτριες και τους νικητές και σε όσες και όσους πεζοπόρους έλαβαν μέρος

Ευχαριστούμε τα μέλη μας, Δέσποινα Βαστάκη, Πόπη Πασσιά & Κική Παλαιού για την εθελοντική προσφορά εργασίας στην εκδήλωση.

Ας δούμε τους Νικητές και τις Νικήτριες.

Νικητές μέχρι 45 ετών

1^{ος} Νίκος Παλαιός, με χρόνο 1 ώρα και 9 λεπτά

2^{ος} Γιώργος Παπαζαχαρίας, 1 ώρα και 13 λεπτά

3^{ος} Κώστας Κουτρούμπας, 1 ώρα και 14 λεπτά

Νικητές μέχρι 60 ετών

1^{ος} Γιάννης Λιάτσος, 1 ώρα και 14 λεπτά

2^{ος} Νίκος Λαθύρης, 1 ώρα και 16 λεπτά

3^{ος} Γιώργος Σταυρόπουλος, 1 ώρα και 43 λεπτά

Νικητές άνω των 60 ετών

1^{ος} Γιάννης Χαλασάνης, 1 ώρα και 20 λεπτά

2^{ος} Βασίλης Θεοδωρόπουλος, 1 ώρα και 34 λεπτά

3^{ος} Κωνσταντίνος Κόντος, 1 ώρα και 45 λεπτά

Νικήτριες μέχρι 35 ετών

1^η Κωνσταντίνα Κάνζου, 2 ώρες και 35 λεπτά

Νικήτριες μέχρι 50 ετών

1^η Ευρυδίκη Τσιτούρη, 2 ώρες και 1 λεπτό

2^η Αρετή Δράκου, 2 ώρες και 24 λεπτά

3^η Μαρία Θεοδωρομανωλάκη, 3 ώρες και 5 λεπτά

Νικήτριες 50 ετών και άνω

1^η Βάσω Παπαζαχαρία, 1 ώρα και 30 λεπτά

2^η Ντίνα Τσιώκου, 2 ώρες και 1 λεπτό

3^η Βασιλική Θεοδωροπούλου, 2 ώρες και 21 λεπτά

Κατηγορία εκτός συναγωνισμού

1^η Μαρία Σιάτρα

2^η Μαρία Τάκη

Τις απονομές έκαναν, ο Αντιδήμαρχος κ. Παντελής Χαλκιάς, ο Αντιδήμαρχος κ. Δημήτρης Βονόρτας, η Δημοτική Σύμβουλος κ. Κοκώση, η Πάρεδρος Καστανιάς κ. Κατίνα Τσιώκου, η Γραμματέας του Δ.Σ. του Πολιτιστικού Συλλόγου Καστανιάς κ. Δήμητρα Δεληκωστοπούλου και ο Πρόεδρος του Πολιτιστικού Συλλόγου Προδρόμου κ. Λάμπρος Σταυρόπουλος. Σας ευχαριστούμε για την παρουσία σας.

Για άλλη μια φορά, από το βήμα αυτό, το Δ.Σ. θέλει να πει ένα μεγάλο ευχαριστώ στα μέλη και τους φίλους για την οικονομική βοήθεια που μας προσφέρουν.

Να ευχηθούμε καλό Φθινόπωρο και μην ξεχνάτε ότι, η ορειβασία και πεζοπορία προάγουν την αλληλεγγύη, τη συντροφικότητα, την αγάπη για το περιβάλλον και μας μαθαίνουν να αντέχουμε στα δύσκολα και να γινόμαστε καλύτεροι

Για το Δ.Σ.

Ο Πρόεδρος
Βασίλης Ντέκας

«Η ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΚΟΛΟΚΥΘΑΣ»

Με αφορμή την... κολοκύθα πουν έχει την τιμητική της το Σεπτέμβριο στην Καστανιά, έγινε ένα αυθόρμητο κάλεσμα προς όλες τις Καστανιώτισσες και τους Καστανιώτες, να δημιουργήσουν όποιο πιάτο θα επιθυμούσαν, βασισμένο στην κολοκύθα.

Η ιδέα είχε και συνέχεια...

Την Κυριακή το μεσημέρι **8 Σεπτεμβρίου 2019**, αντί να φάει ο καθένας μόνος του, να σχηματίσουμε μια μεγάλη Καστανιώτικη παρέα και να μοιραστούμε όλοι μαζί τα κολοκυθένια εδέσματα στο Πολιτιστικό Κέντρο.

Κολοκυθόπιτες, κολοκυθοκεφτέδες, κολοκυθοκορφάδες, κολοκυθοτυρόπιτες, μπριαμάκι και άλλα εκλεκτά “κολοκυθένια”, παρασκεύασαν με μεράκι οι τεχνίτρες μαγείρισσες του χωριού κ.κ. Γεωργία Παπαζαχαρία, Δέσποινα Βαστάκη, Βασιλική Βαστάκη, Μαργαρίτα

Μπαλαγιάννη, Πηνελόπη Κουτρούμπα, Λαμπρινή Ταραμπίκου, Χριστίνα Σταθοπούλου, η παπαδιά του παπα-Σωτήρη Τσιώκου, η Δώρα Σουλαντίκα, η Κατίνα Τσιώκου-Τσατσαράγκου και η Βαγγελία Μανουηλίδου. Οι νοστιμιές πολλές, οι μυρουδιές εξαιρετικές, οι γεύσεις η μία καλύτερη από την άλλη.

Σαλάτες, ψωμάκι και ζυμαρικά με λουκάνικα προσέφερε το Καφέ-Εντευκτήριο του Πολιτιστικού Κέντρου στο μεγάλο κοινό Κυριακάτικο τραπέζι “ρεφενέ”.

Η Πηνελόπη Κουτρούμπα “έσυρε” το τραγούδι και μετά έγινε ολόκληρη χορωδία με την παπαδιά του παπα-Σωτήρη Τσιώκου, την Πηνελόπη Λάγιου-Μπαλαγιάννη, τη Γεωργία Παπαζαχαρία, τη Δέσποινα Βαστάκη, τη Μαργαρίτα Μπαλαγιάννη, τη Λαμπρινή Ταραμπίκου κι άλλα αηδόνια της Καστανιάς.

Παρόντες μεταξύ των άλλων Καστανιωτών, ήταν οι ιερείς του χωριού παπα-Σταύρος Παπαχρίστος & παπα-Σωτήρης Τσιώκος, η κα. Κατίνα Τσιώκου – Τσατσαράγκου Πρόεδρος της Τοπικής Κοινότητας Καστανιάς και ο κ. Νίκος Σιάτρας, Έφορος του Πολιτιστικού Συλλόγου των Απανταχού Καστανιωτών Ευρυτανίας «Ο Άγιος Δημήτριος».

Θερμές ευχαριστίες στην κα. Ελένη Κοντογιάννη που κουβάλησε (και προσέφερε) μια τεράστια κολοκύθα για να είναι το “σύμβολο-ντεκόρ» στην είσοδο, σε όλες τις τεχνίτρες μαγείρισσες για τις δημιουργίες τους, και στις κυρίες Γεωργία Παπαζαχαρία και Πηνελόπη Λάγιου-Μπαλαγιάννη, που στο πνεύμα της συντροφικότητας ανέλαβαν ευγενικά και “καθάρισαν” στο πλύσιμο στο πιατομάνι και ποτηρομάνι, καθώς και στον κο. Σπύρο Πατσοκώστα που προσφέρθηκε να μαζέψουμε τα πιάτα και να συγυρίσουμε τα τραπέζια.

Επίσης ευχαριστίες στην κα. Κατερίνα Παπαδοπούλου ομογενή από τη Μεμβούρνη (κόρη της κας Μαργαρίτας Μπαλαγιάννη) που τράβηξε βιντεάκια από τα καλύτερα στιγμιότυπα, αλλά και στις τρεις μικρές μας φίλες, εγγόνες του Βαγγέλη Βαστάκη που όχι μόνο ήρθαν, αλλά χόρεψαν και τραγούδησαν με την καρδιά τους, προσθέτοντας μια ακόμα χαρούμενη πινελιά στην «Κυριακή της Κολοκύθας».

Περάσαμε ένα υπέροχο Κυριακάτικο μεσημέρι, ζωντανό, παρείστικο μαζί και με φίλους από το γειτονικό χωριό του Προδρόμου που μας επισκέφτηκαν, τους κ.κ. Βασίλη Ντέκα, Μαρία Ντέκα και Πόπη Πασσιά.

Και εις άλλα όμορφα Κυριακάτικα μεσημέρια και παρέες στην Καστανιά, με τις υγείες μας και τις χαρές μας.

Για την ανταπόκριση από Καστανιά, Δήμητρα Δεληκωστοπούλου

Καφέ – μεζεδοπωλείο “Μύλος”

Μύλος είναι το όνομα του καφέ –μεζεδοπωλείου που άνοιξε στο Καρπενήσι ο συγχωριανός μας Γιώργος Παπαζαχαρίας. Η νέα επιχείρηση, βασισμένη στο οικογενειακό πνεύμα και την παρείστικη διάθεση, βρίσκεται στην περιοχή των Αγίων Ευρυτανών. Από τις πρώτες μέρες της λειτουργίας της αγκαλιάστηκε από παρέες και από τους λάτρεις των μερακλίδικων γεύσεων. Ποικιλίες κρεατικών, πηγανιές, κλασικοί μεζέδες όπως σαγανάκι και μπουγιουρντί, αλλά και σπιτικές νοστιμιές, όπως τυροπιτάκια, περιλαμβάνονται στο μενού του “Μύλος”.

Ξεχωρίζουν γεύσεις με καταγωγή από την Καστανιά, όπως το κατίκι και το σαγανάκι.

Γεύσεις, φιλοξενία, υπέροχο service και παρέες θαμώνων,

όλα συναντιούνται στον “Μύλο” του Καρπενησίου.

τηλ. επικοινωνίας: 22370 80103

